

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: PN Stavby, s. r. o., v likvidaci, IČO: 293 11 713
sídlem Holandská 878/2, Brno

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, čj. 7682/17/5300-22442-707666,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „finanční úřad“) vydal dne 5. 2. 2016 dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty

- čj. 330801/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období od 30. 4. 2012 do 30. 6. 2012 doměřena daň ve výši 709 933 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 141 986 Kč,
- čj. 332141/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012 doměřena daň ve výši 525 760 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 105 152 Kč,
- čj. 332254/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 doměřena daň ve výši 398 991 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 79 798 Kč,
- čj. 332314/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období leden 2013 doměřena daň ve výši 100 380 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 20 076 Kč,
- čj. 332352/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období únor 2013 doměřena daň ve výši 20 388 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 077 Kč,
- čj. 332447/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období duben 2013 doměřena daň ve výši 79 002 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 15 800 Kč,
- čj. 332479/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období květen 2013 doměřena daň ve výši 93 575 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 18 715 Kč,
- čj. 332533/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období červen 2013 doměřena daň ve výši 54 747 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 10 949 Kč,
- čj. 332579/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období červenec 2013 doměřena daň ve výši 87 696 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 17 539 Kč,
- čj. 332614/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období srpen 2013 doměřena daň ve výši 42 231 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 8 446 Kč,
- čj. 332642/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období září 2013 doměřena daň ve výši 64 375 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 12 875 Kč,
- čj. 332698/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období říjen 2013 doměřena daň ve výši 61 488 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 12 297 Kč,
- čj. 332733/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období listopad 2013 doměřena daň ve výši 82 404 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 16 480 Kč,
- čj. 332772/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období prosinec 2013 doměřená daň ve výši 174 044 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 34 808 Kč,

- čj. 332852/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období leden 2014 doměřena daň ve výši 45 935 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 9 187 Kč,
- čj. 332926/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období únor 2014 doměřena daň ve výši 33 306 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 6 661 Kč,
- čj. 332973/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období březen 2014 doměřena daň ve výši 1 134 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 226 Kč,
- čj. 332998/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období duben 2014 doměřena daň ve výši 37 926 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 7 585 Kč,
- čj. 333038/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období červen 2014 doměřena daň ve výši 112 190 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 22 438 Kč,
- čj. 333064/16/3001-51521-711660, kterým byla za zdaňovací období červenec 2014 doměřena daň ve výši 23 345 Kč a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 669 Kč,

a dne 17. 7. 2015 vydal rozhodnutí o odvolání, čj. 2848988/15/3001-51521-711660, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti platebnímu výměru za zdaňovací období *květen 2014* a kterým byla daň vyměřena ve výši 12 812 Kč.

2. Vydání dodatečných platebních výměrů bylo důsledkem neprokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl podaná odvolání a výše specifikovaná rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 24. 4. 2017 žalobce uvedl, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami a uplatněnými důkazy. Všechny tvrzené náklady byly skutečně vynaloženy, což žalobce dokládal důkazy, které bylo možné v dané chvíli doložit. Vynakládání obdobných nákladů je ze strany finančního úřadu u žalobce pravidelně kontrolováno, přičemž nikdy následně nebyly zpochybněny a podařilo se je řádně doložit. Zpochybněné výdaje byly součástí daňových přiznání jiných subjektů na straně příjmů, které z nich odvedly daň z příjmů, aniž by tento postup finanční úřad zpochybnil.
5. Finanční úřad se nevypořádal dostatečně s faktem úmrtí klíčového svědka (pan J.), u kterého se nacházela část podkladů. V takřka totožné situaci v minulosti se pochybnosti finančního úřadu podařilo rozptýlit na základě čestného prohlášení tohoto svědka.
6. Finanční úřad se snažil využít časového odstupu s vědomím, že kompletní podklady po téměř již 4 letech nelze vždy dohledat a veškeré použití neoznačovaných genericky určených materiálů včetně množství jednotlivě individualizovat.

7. Dále finanční úřad bez přesvědčivého zdůvodnění odmítl provést ostatní navržené důkazy, v důsledku čehož si neověřil relevantní skutečnosti, ač k tomu neměl důvod. Svým postupem vytvořil stav důkazní nouze v neprospěch daňového subjektu.
8. Místní šetření provedené dne 7. 11. 2014 včetně legitimace přítomných osob bylo provedeno nezákonně, čímž bylo řízení zatíženo procesní vadou.
9. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

10. V podání ze dne 21. 6. 2017 se žalovaný nejprve vyjádřil k přenesení důkazního břemene na žalobce ohledně podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, protože nebylo možné postupovat „ve prospěch žalobce“.
11. Sporná plnění žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí velmi podrobně rozebral, přičemž se ztotožnil s názorem finančního úřadu, že ve věci existují vážné a důvodné pochyby. Žalobce však nedoložil žádné důkazní prostředky, které by prokázaly oprávněnost uplatněného nároku (např. evidenci zakázek, evidenci nedokončené výroby a materiálu, smlouvy k jednotlivým zakázkám, stavební deníky, inventurní soupisy apod.).
12. Ohledně nevypořádání žalobních námitek a neprovedení důkazů uvedl, že se jedná o obecnou námitku, která nespecifikuje, o jaké námitky či důkazy se mělo jednat. Při vydávání rozhodnutí postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů. Zároveň uvedl, že nebylo jeho povinností provést každý navržený důkaz, jejich neprovedení ovšem náležitě zdůvodnil.
13. Ohledně pana J. vytkl žalobci, že v průběhu řízení nijak nevysvětlil jeho vztah k ověřovaným plněním. Součástí spisového materiálu nebylo jeho čestné prohlášení, které mělo v jiných případech dle tvrzení žalobce rozptýlit pochybnosti správce daně, tudíž se k němu nemohl žalovaný blíže vyjádřit. Zároveň upozornil, že čestné prohlášení bylo předloženo v jiném žalobcem nespecifikovaném daňovém řízení, přičemž výsledek jednoho řízení nelze paušálně použít na řízení jiné.
14. Žalobce rovněž nespecifikuje, v čem měla spočívat nezákonnost místního šetření provedeného dne 7. 11. 2014.
15. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že i kdyby nedošlo ke zpochybnění zdanitelných plnění na straně dodavatelů, neprokazuje to, že k realizaci zdanitelných plnění došlo tak, jak deklaruje žalobce, ani to, že nárok na odpočet daně z přidané hodnoty byl uplatněn oprávněně. V neposlední řadě uvedl, že vzhledem k podstatě věci, je irrelevantní, zda v jiných zdaňovacích obdobích finanční úřad po pečlivém zhodnocení dospěl k závěru, že bylo vše v pořádku.
16. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Odkladný účinek

17. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 5. 2017, čj. 29 Af 33/2017-74, zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce uvedl pouze obecné tvrzení o újmě spočívající v zaplacení částky uložené částky, což soud nepovažoval za dostatečné. Vzhledem k tomu, že žalobce nereagoval na výzvu soudu k doplnění svých tvrzení, nebylo možné zasadit je do kontextu jeho celkové majetkové situace.

V. Posouzení věci soudem

18. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházející jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
19. V první řadě soud upozorňuje, že žalobní body uplatněné žalobcem lze označit jako obecné a nekonkrétní, jelikož (až na výjimky) žalobce nespecifikuje, v jakých *konkrétních* ohledech má být způsobena nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žaloba se tak nese spíše v duchu obecné polemiky ohledně s postupu a závěru správních orgánů, aniž by uváděla konkrétní a relevantní okolnosti, které by měl soud přezkoumat.
20. Vzhledem k tomu, že se soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu pohybuje v rámci uplatněných žalobních bodů, tak žalobce nese odpovědnost za obsah a kvalitu žaloby. Tyto atributy rovněž předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Povšechné označení oblastí, ve kterých žalobce nesouhlasí se závěry rozhodnutí správních orgánů, vede k přezkumné činnosti soudu omezené rovněž na obecnou rovinu. Smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí není to, aby soud za žalobce dohledával či prověřoval veškeré konkrétní okolnosti, ve kterých mohlo v dané oblasti dojít k porušení jeho veřejných subjektivních práv.
21. Většina žalobcem uplatněných žalobních bodů směřuje do roviny dokazování a do roviny hodnocení provedených důkazů. V tomto ohledu je významná specifická úprava přenášení důkazního břemene, jejíž mechanismus je obsažen zejména v ustanovení § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), jakož také obsáhlá judikatura zejména Nejvyššího správního soudu k posuzování podmínek pro uplatnění daňového odpočtu. Ta vyvozuje, že pro jeho uplatnění je nutné prokázat *faktické uskutečnění* zdanitelných plnění a jejich *použití k ekonomické činnosti*, což vyplývá například ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 1 Afs 70/2013-47.
22. Zároveň je nutno zdůraznit zásadu volného hodnocení důkazů, kterou upravuje § 8 odst. 1 daňového řádu a ze které vyplývá, že *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo*. Toto ustanovení stanoví finančnímu úřadu prostor, v rámci kterého může realizovat své správní uvážení, přičemž soudu nepřísluší toto správní uvážení automaticky nahrazovat svou úvahou, resp. znovu hodnotit provedené důkazy. Přestože je správní soudnictví ovládáno zásadou plné jurisdikce, tak se soud zaměřuje (což platí o to více, pokud žalobce formuloval pouze obecný žalobní bod) pouze na zjištění toho, zda při hodnocení důkazů nedošlo k *flagrantnímu a prima facie* pochybení, které by mělo vliv na zákonnost samotného rozhodnutí.
23. Finanční úřad zahájil s žalobcem daňovou kontrolu, v rámci které vydal výzvu k prokázání skutečnosti ze dne 9. 2. 2015, čj. 663901/15/3006-60561/702363, v jejímž důsledku přešlo důkazní břemeno na žalobce. Tato výzva na celkem 18 stranách obsahuje zdůvodnění pochybností finančního úřadu ve vztahu ke konkrétně specifikovaným plněním od konkrétních dodavatelů – pochybnosti se vztahovaly k tomu, zda specifikovaná plnění byla skutečně fyzicky realizována. Tato výzva podrobným a dostatečným způsobem

vysvětluje, v jakém směru je třeba zpochybňované skutečnosti doložit, obsahuje odůvodnění a poučení.

24. Z dalších klíčových podkladů je ve správním spise obsažena zpráva o daňové kontrole a protokol z ústního jednání ze dne 18. 1. 2016 ve věci projednání zprávy o daňové kontrole. I tyto písemnosti obsahují velmi podrobné vypořádání a hodnocení provedených důkazů ze strany finančního úřadu, přičemž nemá valného smyslu veškerá zjištění správce daně na tomto místě podrobně rekapitulovat. Soud k tomuto bodu uzavírá, že finanční úřad i žalovaný na příslušných místech vždy velmi přesvědčivě vysvětlili, v čem spočívají pochybnosti o realizaci plnění a proč konkrétní předložené důkazy nepovažují za dostatečné ve vztahu k předmětu řízení. Z obecného pohledu tedy soud nemá ke zjišťování skutkového stavu žádné výhrady.
25. Námitka žalobce, že předmětná plnění byla skutečně realizována, tedy nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tudíž není důvodná. Ostatně základním argumentem žalovaného zůstává, že ve věci byly předloženy pouze důkazy, které z konkrétních důvodů ve svém souhrnu neprokazují, že k uskutečnění plnění došlo tak, jak je deklarováno v daňových dokladech. Na druhou stranu žalobce nepředložil např. smluvní dokumentaci, evidenci zakázek/zásob, stavební deníky apod., přičemž důkazní prostředky tohoto typu soud nepovažuje s ohledem na předmět činnosti žalobce za nijak nestandardní. Soud proto nedospěl k závěru, že by v procesu hodnocení provedených důkazů došlo k jakékoliv formě svévole finančního úřadu, naopak veškeré kroky byly řádně odůvodněny a respektovaly příslušný veřejný zájem na řádném stanovení daně. Dále není relevantní argument, že žalobce uvedl důkazy, které v dané době uvést mohl, jelikož důsledkem důkazní nouze žalobce nemůže být zproštění důkazního břemene. Pro věc nejsou relevantní ani „jiné kontroly finančního úřadu“, ve kterých se obdobná plnění podařilo finančnímu úřadu prokázat, jelikož to opět žádným způsobem nezpochybňuje existenci a neunesení důkazního břemene v aktuálně projednávané věci.
26. Soud neshledal důvodnost ani v námitce spatřující v postupu finančního úřadu snahu o využití časového odstupu, jelikož po určité době je obtížné všechny doklady dohledat a předložit. Daňové řízení bylo vedeno v souladu se zákonem a v souladu s příslušnými lhůtami stanovenými pro řádné doměření daně. Pokud žalobce nedisponuje relevantní dokumentací dokladující, že k plnění skutečně došlo tak, jak vykazoval v rámci svých daňových tvrzení, vystavuje se riziku, že v případě vzniku legitimních pochybností finančního úřadu neunesení své důkazní břemeno, jako tomu ostatně bylo v posuzované věci.
27. Ohledně skutečnosti, že určitá plnění figurují v daňových přiznáních jiných subjektů, soud uvádí, že se opět jedná o námitku zcela obecnou a nekonkrétní. Navíc lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2011, čj. 5 Afs 66/2010-91, ve kterých je uvedeno, že *důkazní situace jednotlivých daňových subjektů může být z nejrůznějších důvodů (způsob vedení účetnictví, ztráta dokladů, živelní pohromy, nedostatky v účetní evidenci, aj.) různá, a to i v případě totožné dodávky, prokazuje-li její realizaci v jednom daňovém řízení dodavatel a v druhém daňovém řízení odběratel. Závěr o neprokázání realizace dodávky v řízení vedeném u odběratele tak nevylučuje, že na základě důkazní situace v řízení s dodavatelem nebude realizace téže dodávky prokázána. Obecně je možno konstatovat, že neunesení-li jeden subjekt ve svém řízení důkazní břemeno, které jej tíží, a neprokáže tak konkrétní skutečnost, nelze vyloučit, aby v samostatném řízení vůči jinému subjektu tatáž skutečnost prokázána byla.*

28. Ani tvrzení, že nedošlo k provedení důkazů bez přesvědčivého odůvodnění, není důvodná, jelikož nemá oporu ve spise. Ze zprávy o daňové kontrole naopak vyplývá, že všechny důkazní návrhy byly finančním úřadem reflektovány. Pokud se nespecifikovaná námitka žalobce má týkat důkazů navržených v jeho vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, tak soud uvádí, že paní L. byla předvolána k výslechu, ze kterého se omluvila. Zároveň uvedla řadu skutečností, které vedly finanční úřad k závěru, že její výpověď nemůže podpořit žalobcem uváděné skutečnosti, tudíž nepřistoupil k jejímu dodatečnému předvolání a písemná vyjádření považoval pro danou věc za dostatečná. K provedení dalších svědeckých výpovědí došlo, přičemž jejich závěry rovněž nepodpořily tvrzení žalobce. Hodnocení dalších předložených podkladů se pohybovalo plně v mezích volného hodnocení důkazů. Má-li se námitka týkat žalovaným neprovedeného místního šetření v areálu ve Vídni, tak tento důkaz byl označen za nadbytečný, jelikož neměl potenciál prokázat tvrzené skutečnosti (použití konkrétního materiálu), přičemž žalovaný rovněž upozornil na zjištění učiněná během místního šetření na pile ve Vídni ze dne 7. 11. 2014, kdy se tam žádný materiál žalobce nenacházel. Podobné závěry uvedl žalovaný i ve vztahu k fotografii pily ve Vídni z roku 2012.
29. Dále žalobce namítal, že se finanční úřad argumentačně nevypořádal se skutečností, že se část podkladů nacházela u zesnulého pana V. J. V tomto ohledu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 703/06, kde byly vysloveny závěry ve vztahu k daňové kontrole a úsilí, které má v jejím průběhu konkrétní vykonavatel vynaložit za účelem zjištění všech dokladů a skutečností nezbytných k ověření daňové povinnosti jednotlivce. V uvedeném případě došlo nejprve ke zrušení platebního výměru na základě nedodržení zákonných podmínek pro použití pomůcek, nicméně Ústavní soud na základě prostudování neveřejné části spisu dospěl k závěru, že nadřízený správní orgán shledal rovněž řadu procesních pochybení v průběhu samotné daňové kontroly. Tyto závěry se ovšem neobjevily v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí a následně měla být tato pochybení kompenzována dalšími procesními kroky (nucení k předkládání dalších dokladů, které mohly být opatřeny již v rámci původní daňové kontroly), v rámci kterých měla být nezákonnost daňové kontroly v příslušném rozsahu kompenzována.
30. V aktuálně posuzovaném případě se ovšem nejednalo o srovnatelnou situaci a odkaz na závěry tohoto nálezu není přiléhavý. Pro úplnost soud zmiňuje, že žalobce v reakci na výzvu k prokázání skutečností, která byla finančnímu úřadu doručena 27. 3. 2015, čj. 1487792, uvedl, že část podkladů měl v držení zesnulý pan J., přičemž má od dědiců přislíbeno urychlené zajištění přístupu k těmto podkladům. Výslovně uvedl, že v „dohledné době“ předmětné podklady předloží. Přestože finanční úřad vyhověl žádosti o prodloužení lhůty, k žádnému předložení ze strany žalobce nedošlo. Ze zprávy o daňové kontrole (str. 10) vyplývá, že tvrzení o nemožnosti předložit příslušné podklady, vedla finanční úřad k dalším pochybnostem o faktické realizaci příslušných transakcí.
31. Soud nepovažuje námitku žalobce za důvodnou, jelikož z procesního pohledu měl žalobce dostatek času uvedené doklady předložit a ve věci nevystoupily na povrch indicie o tom, že by se mělo jednat o osobu „klíčového svědka“. Tvrzení, že v jiném (nutno říci, že žalobcem nespecifikovaném) řízení byly pochybnosti žalobce rozptýleny na základě čestného prohlášení pana J., nemá v této obecné podobě pro aktuálně posuzované řízení relevanci. Nad rámec soud uvádí, že příslušné podklady nebyly přiloženy ani k podané žalobě.

32. Tvrzení o nezákonnosti místního šetření provedeného dne 7. 11. 2014 žalobce žádným způsobem nespecifikuje. Z protokolu o místním šetření ze dne 7. 11. 2014, čj. 3995002/14/3006-05401-702369, vyplývá, že místní šetření bylo provedeno za účelem prověření podnikatelské činnosti žalobce. Místnímu šetření byl přítomen subjekt oprávněný jednat za žalobce (jednatel žalobce pan J. D.), který byl řádně poučen, což stvrdil svým podpisem. Úkonu se účastnily tři úřední osoby. Protokol obsahuje ve většině předepsané dotazy finančního úřadu a ručně zapsané odpovědi žalobce, přičemž z důvodu prostoru pro odpověď je občas část textu na jiném místě, což je označeno hvězdičkou, protokol je tedy přehledný. Ostatně k protokolu nebyly ze strany žalobce uplatněny žádné výhrady, což stvrdil rovněž svým podpisem. Soud uvedenou obecnou námitku rovněž nepovažuje za důvodnou.
33. Nezbyvá než uzavřít, že v případě nárokování daňového odpočtu je třeba disponovat relevantním důkazným materiálem takové kvality, která má potenciál rozptýlit kvalifikované pochybnosti o skutečnostech opravňujících k daňovému odpočtu v příslušné výši. V posuzované věci finanční úřad své pochybnosti kvalifikovaným způsobem vyjádřil, přičemž byly dostatečně podloženy a zdůvodněny ve výzvě k jejich odstranění. To, že žalobce nedisponoval důkazním materiálem odpovídající kvality, příp. předložené důkazy byly v rozporu s tvrzením obchodního partnera apod., vedlo ve svém důsledku k neunesení důkazního břemene. Soud přitom přezkoumal, že závěry správních orgánů nenesou znaky svévole, mají oporu ve spisovém materiálu a jsou založeny na logických a odůvodněných úvahách.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud neshledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
35. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. dubna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu